

A noviciátusi lelkigyakorlat gondolatai

1950. VIII. 11.

11.

A lelki élet alapfeltétele a tiszta Isten-fogalom, vagyis Istennek a helyes megismerése. Legjobban a szeretet által érhetjük ezt el, mely örök. Ezen az úton először is Atyának kell Istent elismernünk ill. megismernünk. A megismert igazságok szerint kell aztán élnünk, Istennek az akaratát pedig minden körülmények között követnünk kell, és akár jó sorsot rejteget a jövőben, akár szerencsétlenséget az áldó és sújtó kezet egyaránt meg kell csókolnunk alázatos, a Gondviselés útjain járó, gyermeki lélekkel.

Az Isten megismerésének két akadálya van: az elbizakodottság, mely az ifjú kor sajátsága és a szkepszis, a jó létének kétségbevonása, mely a fiatal férfikorra jellemző és az ekkor jelentkező hitetlenség okozója.

12.

Uram emlékszel hol jártam régen? Nézz rám most, ki lenn a mélyben keservesen kínlódva, kiapadt szemekkel vágyakozom felfelé. Mindig csak felfelé: ez az én örök vágyam és undok érzékiségem mindig csak sárba ránt. Ó Uram ne bűnös voltomat, hanem a Te bűnös iránti nagy szeretetedet tekintsd és emelj, emelj magasra. Tudom, hogy nem vagyok erre egyáltalán méltó én szerencsétlen bűnös, de kérlek vezess, minthogy Tied vagyok egészen, hiszen Magadhoz láncoltál a szeretet örökerős bilincseivel. Szeretlek, Uram, mert akarlak és kell, hogy szeresselek. A Te utaid annyira enyémek, melyeknek tevésére, talán akaratom ellenére, láthatatlan erő kényszerített, hogy nem tudok magamtól élni.

Igen én elkábultam az ész nagyságától és megszedültem, mint Szt. Ágoston, de hála Neked keservesen csalódtam és e csalódás még most is vaskörmökkel szaggatja a lelkem. Kérlek, oszlasd szét ifjúkoromnak sok tévedését és fanatizmusát és vezess fel a tökéletesség áldott hegyének szent magaslataira. Ó Jézus Szíve kegyelmek buzogó forrása légy velem.

A bensőséges contempláció misztikus kegyelmeit ne vond meg Tőlem. Tisztába vagyok azzal, hogy gyarlóságom nagyon is méltatlanná tesz rá, de szívem igen-igen nagy vágyának teljesedését kérem Tőled, hiszen Te tudod egyedül, hogy mennyire vonzódtam mindig az örök élet szent titokzatosságai felé. De ha isteni Bölcsességed az ellenkezőjét látja jónak, akkor is, mint mindig legyen meg a Te legszentebb akaratod, mert Te mindentudásodnál fogva jobban meg tudod ítélni a dolgokat, hogy mi válik lelkünknek a hasznára és mi nem, még ha mi fordítva látjuk is. Te pedig mindig csak javunkat akarod, ezért teljes bizalommal teszem le kezeidbe életemet, hogy Te kormányozd, igazgasd s majdan felmagasztald!

Végül szívem legnagyobb hálájával és szeretetével köszönöm meg Neked azt az igen-igen nagy kegyelmet, hogy szolgálatodra rendeltél. Add, hogy életem méltó legyen hivatásomhoz, hogy szent lehessen, mert én egyszerre mindent és egészen, fenntartás nélkül akarok adni és kapni. „Aki elhagyja atyját, anyját, fivéreit és mindenét az én nevéért százannyit kap és az örök életet fogja örökölni.” Erre én saját erőmből nem vagyok képes s ezért kérem kegyelmedet, hogy ezek által is állandóan nőjön dicsőséged itt a földön, hogy majdan egy akol legyen és egy pásztor és mindenki boldogan, halálraszántan megérkezessen abba az országba, mely a világ kezdetétől készítettett azoknak, akik szeretik az Istent.

13.

Egyszerre, mint villám tiszta égből, úgy lepett meg engem jóságodnak és irgalmasságodnak ez az új jele, hogy nekem ily hirtelen megbocsátottál. Mik a terveid velem? Nem kutatom isteni Gondviselésed útjait, mert azoknak mélyére behatolni úgysem vagyok képes. Lelkem csurig megtelt hálával és köszönettel, köszönöm, köszönöm jóságodat.

Engedelmisségben és szeretetben szeretném szerzetesi életemet leélni. Engedelmeskedni mindenben az előjáróknak Krisztusért és akkor igen-igen magasan fogunk szárnyalni, szeretni pedig Krisztust embertársainkban. Mert minél többet adunk felebarátainknak a szeretetből, nekünk annál több marad, és annál több kegyelemben részesít a jóságos Úr.

Olyan a szerzetes, amikor magányából a világba kerül, mint a denevér, melyet búvóhelyéről a napfényre hoztak, quia mundus est vanitas sine pretio et solus Tu es Domine coelum nostrum.

14.

Bánata csak annak lehet, akinek van büntudata, ehhez viszont igazságérzet kell, de kell a bánathoz szeretet is. Ismernem kell az Istent, az Atyát, hogy meg tudjam érteni mily igazságtalanul bántottam meg őt és Ő mindezek ellenére szeret engem és ez a meggondolás biztosan tökéletes bánathoz vezet. Vagy ránézek Krisztus keresztyére, s Ő azt mondja nekem: Fiam érted! Ki az, akit ennek átélése nem indít meg?

16.

A mennyországban az a sokat emlegetett sokféle boldogság nem olyan, mint ahogyan azt a köznép gondolja, hanem egyetlen dologból áll; az Isten arcának színről-színre való látásából. Ez tesz bennünket egy örökkévalóságon át oly véghetetlen boldogokká. Lehet-e így fogalmunk az Isten csodálatos szépségű arcáról? Még inkább ámulunk akkor, ha meggondoljuk, mi gyatra emberek, hogy az Isten végtelenül egyszerű, és az egyszerűség: a szeretet; Deus ipse charitas est!

Szeretem a silentiumot. Ha az ember beszél, akkor azon gondolkodik, és arra figyel, amit ő beszél, a csendben azonban Istennek a hangját halljuk. Melyik hát a fontosabb: a magunk bölcselkedése-e, vagy a jó Isten szava? Ha az első, akkor miért jöttél ide?

Mai elmélkedésünkben a szerzetesi szüzességről volt szó. Nekem való téma! Jó Uram! Az összes szent együttes alázatosságával kérlek, hogy ezt a szent ajándékodat nekem egész életemre megadni kegyeskedjél. Te vagy a tisztaság! Hogyan tűrhetnél piszkot Magad mellett? Márpedig én Veled maradok, mert magadhoz láncoltál a szeretet édes kötelékével!

17.

Puskás Béla novíciustársunkat ma valami vesemegbetegedés miatt elküldték. Istenem, Istenem tegnap még szekáltuk Hénokkal és ma végleg elmegy. Legyen meg a Te vasakaratom! Másfél hete vagyunk csak együtt, és mégis úgy fáj! Lelke mélyéig felkavarja az embert. Micsoda nagy megpróbáltatás. Ó Jóság, Szeretet, Irgalom add meg neki a kegyelmet, hogy belenyugodhasson isteni szent végzésedbe. Gloria tibi Domine... Legyen meg mindenben mindig a Te szent akaratom miképpen mennyben, azonképpen itt a földön is.

Sötétben álltam és nem láttam semmit
Körül vett a tompa némaság
És fájóan éreztem, hogy egyedül vagyok.
Átgyötrődtem sok-sok éjtszakát.
Így kínlódtam soká oly soká, mikor a távolból,
Mint a sejtelem, felderengett lassan a homály,
Majd kibontakozott belőle egy fény
És folyton nőtt és nőtt bár messze volt még,
De közeledett fenséges méltóságban felém
És én megszédültem a látomástól.
A fény csak egyre jobban ragyogott és közeledett
Már vérvörösre festett minden tárgyat
S én halálra váltan bámultam Belé
És felujjongott bennem a lélek, minden,
Mert megismerte Atyám arcát: az Istenét.

Bennt jártam ma a városban
S mikor a Duna partjára értem
Csodálkozva láttam az emberek arcát,
Amint bámulva néztek az égre.
Nem is oda néztek, hanem Gellért hegyén

Ott állt egy angyal, csodás tünemény,
Megállt a forgalom, elült a szenvedély,
Mindenki lélegzet-visszafojtva várt.
Az angyal lassan méltóságteljesen kitartha
Minden szó nélkül karjait az égnek
És Budát ölelve felajánlta
Minden idők egyetlen Istenének.

Akkor megáll, de csak egy pillanatra,
Hogy kiránthassa kardját hüvelyéből
És háromszor suhintson Pest felé.
És akkor megszólalt, hangja olyan volt,
Mint a mennydörgés, mely a tiszta égből
Villámcsapásként zúdul reánk:
"Te Sodoma, bűnök lakóhelye
Pusztulnod kell a föld színéről."
Ahogy ezt mondta alig telt bele
Egy perc és hatalmas láva-ár
Emelkedett fel sísteregve a Duna vizéből
És Pestre özönlött. Ez volt a bér, az ár.
Megborzongtunk az ítélet teljességén.
Pest eltűnt a föld színéről,
Nem maradt belőle más, mint por s hamu
És legfeljebb egy szál: az emlékezés.

Napló-folytatás.

1951 II. 2. Dies purificationis.

Akkor nem volt az életnek értelme. Voltak ugyan nagy lelkek, de nem volt a sajka, amibe belekapaszkodhattak volna. Bármerre tekintettek a politheizmus élettelen bálványaiába ütköztek. Egy helyen volt még kapcsolat az igaz Istennel, de ez sem volt teljes, az ember többre, mindig messzebbre vágyik. Ez a hely volt Jeruzsálem. Az élni akaró lelkek itt akarták szomjukat eloltani. Ezek közé tartozott az öreg Simeon is. Meg volt nekik ígérve a halálból az életbe való feltámadás. Lázasan várták azt a valakit, aki az eljövendő, aki az élő vizek forrása lesz a földön. Simeon ígéretet kapott a Szentlélektől, hogy nem lát addig halált, míg a világ Megváltóját karjaiba nem vette. És Simeon várt bizakodva, reményben töltögetve világtalan napjait.

Akkor mindenki érezte, hogy valami nagynak kell történnie. Egészen furcsa volt a föld, a természet, az ég s ez mind jel volt, melyet csak a lélek mélységeiben a Valóságot megsejtő misztikus lelkek vettek észre. És Simeon érezte, hogy nem hiába várt, mert megszületett Jézus. És mikor a Szent Szűz és Jézus nevelőatyja felvitték őt Jeruzsálembe, hogy Mózes törvénye szerint bemutassák, Simeon is odasielt és agg életének egyetlen vágya beteljesült: karjaiba vehette Jézust. És ekkor az egész természetben a feszültség felengedett és minden és mindenki békében megpihent, mert íme elérkezett az idők teljessége: megszületett a Megváltó, földre szállott az Ige, a második isteni személy.